Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

BARNAVÄNNEN

N:o 47 | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. | 27 årg.
20 Nov. | Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala. | 1910.

Den yttersta domen.

Matt. 25: 31—46.

När Herren Kristus kom hit till jorden första gången i synlig gestalt, då kom han såsom ett litet och fattigt människobarn, och fattig levde han, och fattig och utblottad dog han för oss på korset.

Genom nya testamentet går ett fast och tydligt vittnesbörd, att Herren Kristus ännu en gång kommer till jorden i synlig gestalt. Men då kommer han inte liten, ringa och fattig utan i himmelsk storhet och härlighet och kringstrålad av den eviga världens makt och ära. Då kommer han att uppträda icke omgiven av några fattiga lärjungar utan av alla heliga änglar, av keruber och serafer. Då kommer han icke för att i kärlek frälsa världen utan för att i rättfärdighet döma den.

Ty inför honom skola församlas alla folk, och han skall skilja dem från varandra, såsom herden skiljer fåren ifrån getterna. Och fåren skall han ställa på sin högra sida och getterna på den vänstra. Då skall Konungen, Kristus, säga till dem, som äro på hans högra sida: "Kommen, I min Faders välsignade och tagen i besittning det rike, som Eder är tillrett från världens begynnelse. Ty jag var hungrig, och I gåven mig att äta; jag var törstig, och I gåven mig att dricka; jag var husvill, och I härbärgeraden

mig; naken, och I klädden mig; jag var sjuk, och I besökten mig; jag var i fängelse, och I kommen till mig."

Då skall han ock säga till dem på vänstra sidan: "Gån bort ifrån mig, I förbannade, till den eviga elden, som är tillredd åt djävulen och hans änglar. Ty jag var hungrig, och I gåven mig icke att äta; jag var törstig, och I gåven mig icke att dricka; jag var husvill, och I gåven mig icke härbärge; naken, och I klädden mig icke; sjuk och i fängelse och I besökten mig icke." Och dessa skola så gå bort till evigt straff, men de rättfärdiga till evigt liv.

Av dessa vår frälsares ord se vi, att världsdomen kommer, och att denna dom blir någonting förfärande allvarsamt. Den blir allvarsam för alla, men fruktansvärd för dem, som skola bortvisas till eviga straff. Alla skola vi då få igen vårt livs gärningar, evad de äro goda eller onda.

Det gäller därför för oss alla att leva livet rätt ända från barndomen, så att vi bäva för och undfly synden och all orättfärdighet, all kärlekslöshet och självviskhet. I stället skola vi bedja Gud om nåd att kunna älska och göra gott.

De kärlekens gärningar, Herren omtalar i domens stund, äro sådana, att den fattigaste och den minste kan komma ut med att göra dem. Eller hur? Skulle inte du, som är bara ett barn, kunna bära ett stycke bröd och en bägare vatten till en fattig kamrat eller till en oförmögen gammal stackare? Eller skulle du inte kunna besöka en sjuk och säga ett kärlekens ord eller, om du intet kan säga, gråta en medlidandets tår inför hans smärta? Jo, förvisso, om bara Jesu Kristi kärlek bor i ditt hjärta. Den kärleken föds vid korset, där Jesus lider för dig och oss alla.

Tanken på domens dag bör mana oss att leva vårt liv inför Guds ögon och i tjänande kärlek. Och frågar du: när skall jag börja? Så är mitt svar: börja nu. Ingen vet, huru många dagar och år hans liv räcker. Men säkert veta vi, att domens dag kommer till sist. Fördenskull bör du nu från din barndom tjäna din far och din mor i glad och hängiven kärlek. Och på samma sätt skall du tjäna dina syskon och dina kamrater samt alla, som behöva din tjänst, din hjälp.

Varje gång du så genom din kärlekstjänst gjort någon glad och lycklig, blir du själv dubbelt glad och lycklig. Men oändlig blir din lycka på domens dag, när du finner dig stå på högra sidan om tronen och får lyssna till orden från den dömande frälsarens mun: "Väl gjort, du trogne tjänare, gå in i din Herres glädje!"

J. B. Gauffin.

Vad slantarne användes till.

(Forts. fr. n:r 46.)

Det blev sent den natten, innan Josef Krans raglade hemåt, sjuk och trött, utan ett öre i fickan. Han hade suttit och druckit hela kvällen, druckit upp vart öre han ägde och ändå druckit en del på kredit. Men följderna kommo också i gestalt av en allvarsam och långvarig sjukdom. Han måste skickas till sjukhuset, och hjälpsamma grannar fingo taga hand om hans hustru och barn.

Men under den långa sjukdomen, då Josef icke fick smaka en enda droppe brännvin, fick Gud tala till hans hjärta. Under de långa, tunga timmarna på sjuksängen trängde sig många allvarliga tan-

kar på honom, och hans självviska, hårda sinne mjuknade. Han såg nu sin synd mot Gud och mot dem, som han bort anse för sin plikt att taga vara på.

"Jag har ofta tänkt på vad du sade till mig den där aftonen, David", sade Josef första gången han träffade sin kamrat, sedan han kommit ut från sjukhuset. "Jag skulle önska, att jag hade hört på dig den gången. Men Gud ske lov, att det icke är för sent ännu. Jag har fått genomgå en allvarlig och hård skola, sedan du höll din lilla predikan för mig, och nu, om Gud vill låta mig få vara hos min hustru och mina barn ännu en tid, så vill jag försöka bli en nykter och bra man och en god far. Gud skall nog hjälpa mig till det."

Och Gud hjälpte. Josef blev en nykter man, som käckt kunde gå förbi krogen, och hans hustru var inte längre vresig, när han kom hem. Nu kom Klara och lill-pysen springande emot honom på gatan i stället för att såsom förr springa undan. När han då med gossen på armen och Klara vid handen gick hemåt, trött och sliten efter veckans tunga arbete, var han likväl en lycklig man.

En söndagsmorgon kom Klara Krans till David Mörks hem med en korg på armen. Det är icke gott att veta, vilken som var mest glad, Klara, som packade upp och delade ut sex goda hembakta kakor med socker på eller de sex, som snart därefter strålande av glädje läto sig kakorna väl smaka.

"God kaka — smakar gott", mumlade lille Kristoffer med munnen full.

"Åh ja, men inte så gott som den soppan ni gav mig den där lördagen, ni vet", log Klara.

Slut.

Brev från Kina.

Med fotografi.

Till söndagsskolbarnen i Svenska Missionsförbundets söndagsskolor.

Kära små vänner!

"Herren välsigne dem, som frukta honom, de små såväl som de stora."

Även i år ha vi, Svenska Missionsförbundets missionärer i Kina, varit samlade till konferens uppe i Kuling, och då beslöto vi också att sända eder, små vänner, ett hälsningsbrev. Och då jag är sekreterare, får jag den stora glädjen att skriva detta brev till eder.

Alla, både manliga och kvinnliga missionärer, som voro med på konferensen, sända de svenska söndagsskolbarnen en hjärtevarm hälsning. Våra barn voro ju icke själva med på konferensen, men de voro med här uppe, och jag är viss om, att de alla vilja sända eder sina varmaste hälsningar. Medan vi, deras föräldrar, sutto inne i konferensrummet och talade om att öppna nya missionsstationer, bygga nya bönehus, sända unga män till vår missionsskola i Kingchow och flickor till vår skola i Hwangchow, uppgöra ny läsplan för våra skolor, öppna ett barnhem för stackars små kinesiska flickor — medan vi talade om allt detta och mera till, så hörde vi ibland, huru våra egna kära småttingar lekte därutanför. Det gjorde gott i hjärtat att höra deras muntra, glada skratt. Vi unna dem så gärna denna glädje att få vara tillsammans denna lilla tid på sommaren. Vi vistas häruppe på Kulingbergen blott under den hetaste tiden. Snart kommer uppbrottet, och mammorna och papporna resa ned till sina missionsstationer. De barn, som icke gå i svenska skolan, följa då med hem. Men där i hemmet på missionsstationen blir det nog litet ensamt ibland för de små.

Nu sänder jag med en liten fotografi av

barnen. Det är taget på Kuling i sommar. Solhattar bära de allesammans. Så fort de gå ut, måste de taga solhattarna på, annars kunna de få solsting, och det är mycket farligt.

Nu skall jag tala om barnens namn för eder. Jag har satt nummer på varje barn, så ni kan lätt taga reda på vad alla barnen heta.

N:o 1 Elsa Tännqvist, 2 Nils Tännqvist, 3 Mirjam Engdahl, 4 Berta Engdahl, 5 Gunnar Engdahl, 6 Folke Engdahl, 7 Karin Engdahl, 8 Rakel Kullgren, 9 Folke Kullgren, 10 Linnea Sköld, 11 Gunhild Rydén, 12 Helge Rydén, 13 Brita Stina Wennborg.

Så vill jag också säga eder, att vi alla äro så glada åt Sveriges söndagsskolbarn och hoppas, att ni vilja älska och lyda Herren Jesus och att ni för hans skull hjälpa oss i missionsarbetet härute. Tröttna då icke att följa Herren Jesus och att bedja och arbeta för missionens framgång.

Gud välsigne och bevare eder alla och var och en särskilt!

Å Kina-konferensens vägnar:

F. A. Wennborg.

Kuling den 9 september 1910.

Linköping.

Med flera teckningar.

(Forts. från föreg. n:r).

Ett annat Linköpings-minne må vi erinra oss. Johan den tredjes son Sigismund hade blivit konung i Polen, som var ett katolskt land. Men han var även arvinge till Sveriges krona. Genom honom tänkte påven och katolikerna åter komma till väldet i Sverige. Sigismund, som själv var katolik, ville också såsom en lydig påvens

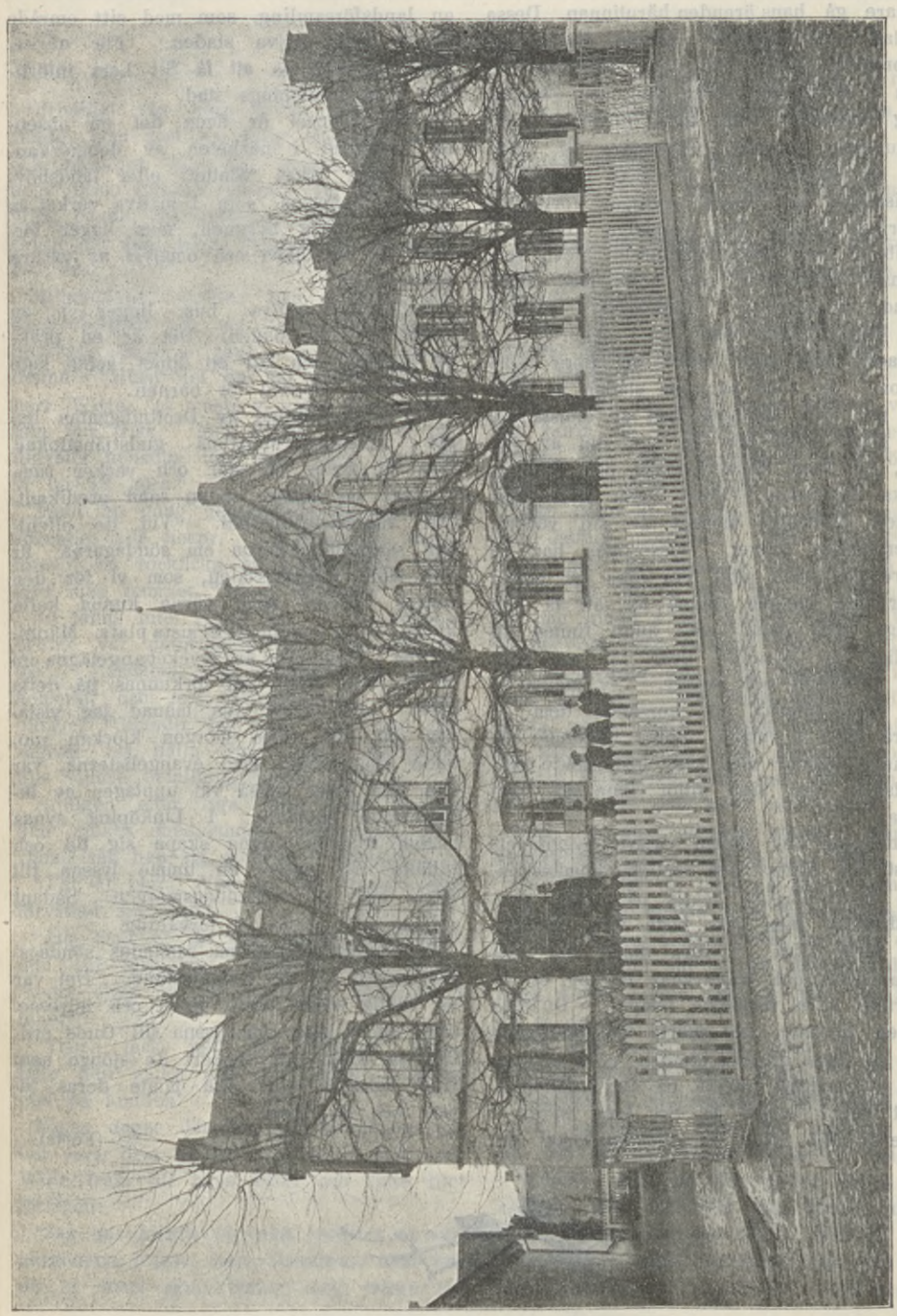

MISSIONSHUSET I LINKÖPING.

tjänare gå hans ärenden härutinnan. Dessa anslag omintetgjordes genom Sigismunds farbroder, hertig Karl av Södermanland, som i ett fältslag strax öster om Stångån slog Sigismund och hans polacker samt konungens svenska anhängare år 1598. På en riksdag här år 1600 förklarades Sigismund och hans arvingar förlustiga Sveriges krona för evärdliga tider. I samband med dessa händelser blevo fyra svenska rådsherrar, som höllo med Sigismund, halshuggna i Linköping. Platsen där detta skedde visas än i dag.

Staden har varit utsatt för flera eldsvådor. År 1546 härjades staden av vådeld och 1567 antändes den av danskarna. År 1700 brann åter en stor del av staden, då även läroverkshuset och S:t Lars kyrka förstördes. Trots dessa olyckor har staden bibehållit mycket av sin vackra, ålderdomliga prägel. Visserligen har en nyare tids smak plöjt fyra raka och breda fåror mitt igenom staden för att få lika många raka gator, men ännu finnes åtskilligt av gammalt kvar för att göra den intressant och vacker. Ty mellan de där fyra gatorna och korsande dem gå andra gator i vackra, mjuka böjningar och i sneda vinklar med sina förtjusande trädgårdshörn och sina villor inne på tomterna.

Linköping har många vackra byggnader. Först och främst den ståtliga domkyrkan, som man började bygga på under tolvhundratalet, men vars höga torn blev färdigt först 1758. I våra dagar har den restaurerats och framträder nu som ett av Sveriges allra vackraste tempel. De höga valven därinne, de smärta pelarknippena och de höga götiska fönstren göra tillsammans ett mäktigt intryck på den besökande.

Ett annat tempel är S:t Lars kyrka i romersk stil. Den är gudstjänstlokal för en landsförsamling, som med sitt område ligger intill själva staden. För närvarande arbetas på att få S:t Lars införlivad med Linköpings stad.

Läroverkshuset är även det en ansenlig byggnad i närheten av domkyrkan. Här ligger också "Slottet" eller landshövdingens residens, som i själfva verket är en helt vanlig byggnad, men ligger förnämt för sig självt och omgivet av vackra planteringar.

Folkskolans nya hus ligger i en annan del av staden. Det är en präktig byggnad och har ett öppet, soligt läge och rymlig lekgård för barnen.

Vid västra ändan av Drottninggatan ligger missionsföreningens gudstjänstlokal. Den inrymmer en stor och vacker samlingssal, en mindre sådan samt predikant- och vaktmästarebostad. Vid de offentliga sammankomsterna om söndagarna, är den stora samlingssalen, som vi för den vackra stilens skull gärna kunna kalla kyrka, alltid upptagen till sista plats. Människorna i Linköping äro mycket angelägna om att få höra Guds ord förkunnas på detta rum. Och under den månad jag vistades där och varje morgon klockan nio, hade bibelstunder med evangelisterna, var den lilla salen också väl upptagen av intresserade åhörare. I Linköping synas många troende kunna skapa sig tid och tillfälle att under en timme lyssna till Guds ord en söckendagsmorgon. Sådant väcker både glädje och förvåning.

På söndagsmiddagarna samlades söndagsskolbarnen till sin andaktsstund. Det var en väldig skara barn, glada och intresserade att få läsa och lyssna till Guds ord. Och så friskt och vackert de sjöngo sen! Gud välsigne dem alla jämte deras lärare och lärarinnor.

(Forts).

Erika.

(Forts. från föreg. n:r).

Ofrivilligt såg herr Witte på den sovande, som just nu drog en djup suck, och plötsligt föll det honom in, huru noga beskrivningen passade in på denne. "Hög panna, ljusbrunt hår, smärt figur" — skulle det vara denne skeppsbrutne, som efterlystes?

Stillatigande räckte han vännen tidningsurklippet och såg tillika frågande på honom. Samma tanke genomfor även denne. "Huru det än må vara", viskade herr Witte, "så måste vi vårda honom tills han blir frisk. Men tillika måste vi underrätta konsuln, han skall säga oss, vad vi ha att göra."

Ännu en gång genomsökte de båda den sovandes alla fickor. Då funno de längst inne i en rockficka ett tillskrynklat visitkort med namnet "Johan Backman".

Nu fanns intet tvivel mer — den skeppsbrutne var naturligtvis den som efterlystes. — Samma dag underrättades tyske konsuln, och man telegraferade till Hamburg. Följande dag kom svar med tillsägelse att hålla kvar Johan Backman, tills vidare befallning hunne anlända.

Äntligen efter fyra hela dagar tycktes den sjukes medvetande återkomma. Förvånad såg han sig omkring i rummet.

"Var är jag? Vem är ni?" frågade han förvånad sin värd.

"Jag fann er för fyra dagar sedan halvdöd vid stranden", svarade herr Witte; "sedan dess har ni oavbrutet legat här i feber".

"Tusen tack, mitt livs räddare!" mumlade den sjuke och föll sedan utmattad ned på kudden.

Några dagar därefter, när främlingen syntes vara litet på bättringsvägen, gick herr Witte fram till hans bädd och sade litet förlägen:

"Jag har hittills ej velat besvära er med närgångna frågor, herr Backman, men nu, då ni snart skall lämna mig, måste jag be er om närmare upplysningar om er själv."

"Varför kallar ni mig Backman? — Jag heter inte så — mitt namn är Baumgarten."

"Emedan jag fann detta kort i er rockficka", svarade herr Witte, som noga betraktade den sjuke.

"Men det är inte mitt namn, och jag känner ingen, som heter så. Var äro mina kläder?"

Herr Witte lät bära in de kläder, vilka han burit, då de funnit honom efter skeppsbrottet, och han betraktade med förvåning varje särskilt plagg.

"Men detta är ju inte alls mitt!" ropade han häftigt upprörd. "När vårt fartyg sjönk och jag hakade mig fast på en planka för att på den söka nå stranden, var jag klädd i en ljusgrå kostym. Mina papper och min hustrus brev lågo i en röd skinnväska och mina pänningar i en svart plånbok. Jag hade knappt tid att rädda dessa saker, förrän fartyget sjönk. En medpassagerare, herr Mertens, sprang i havet på samma gång som jag, men jag vet inte, vad som blivit av honom."

"Hur var den mannen klädd? Kan ni komma ihåg det?" frågade herr Witte.

"Ja, han bar en mörkblå dräkt, som han kort före sin avresa från Hamburg beställt hos skräddare Kolbe. Han berättade detta för oss, därför att vi en dag beundrade hans kostym, som satt så väl och hade ett så prydligt snitt.

"Då äro dessa kläder utan tvivel herr Mertens" menade herr Witte. "Se här: i kragfodret står namnet Kolbe insytt."

"Ja, verkligen! Men hur kommer det sig, att jag har dessa kläder på mig?"

"Däröver kan jag inte ge er någon förklaring, men måhända kan konsuln skaffa ljus i denna dunkla sak. Vill ni icke berätta mig något om eder själv och edra förhållanden?„ (Forts.),

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 21—27 nov. 1910.

M. 21. Jes. 40:1—11. Trösteord till Sion.
T. 22. v 1—2. Herren tröstar sitt folk med löfte om försoning.
O. 23. v. 3—4. Med maning att bereda väg för honom.
T. 24. v. 5. Med vittnesbörd om det som består.
F. 25. v. 6—8. Om det som förgås.
L. 26. v. 9—10. Frälsningens budskap skall förkunnas högt och vida.
S. 27. v. 11. Löfte om Kristus, den gode herden.

Söndagsskoltext för den 27 Nov.
1 söndagen i Advent.

Trösteord till Sion.
Jes. 40: 1—11.

Minnesvers: Jes. 40: 31. De som bida efter Herren, de hämta ny kraft, de få nya vingfjädrar såsom örnarna. Så hasta de åstad utan att uppgivas, de färdas framåt utan att bliva trötta.

Kring Granen och Brasan

Barnavännens julnummer

utkommer i början av november med sin tjugoandra årgång. Den innehåller goda berättelser och betraktelser, sånger och dikter och har en fin utstyrsel av akvareller, målningar och andra illustrationer. Lärare och lärarinnor ombedjas vördnadsfullt att göra sitt allra bästa för att få **Kring Granen och Brasan** till varje barn i våra söndagsskolor och till varje hem, på det att barnen måtte få en god jultidning att läsa i och något fint att se på, och på det att **Svenska Missionsförbundet,** som nu är ägare av den, måtte få glädje av den såsom det fått av **Barnavännen.** Hjälpen oss, bröder och systrar, att bedja och att arbeta för **Kring Granen och Brasan.** Just nu är rätta tiden härför.

Kring Granen och Brasan 1910 innehåller:

1. **Titelvignett.** I julgransskogen. Oljemålning av fru *Jenny Nyström-Stoopendaal.* Text av *Carl Boberg.*
2. **Ljus för folken.** Julbetraktelse av *J. B. Gauffin.* Teckning av *Jenny Nyström-Stoopendaal.*
3. **Gräshoppan och myran.** Akvarell av fru *Gerda Tirén.* Text av *Elin Nordin.*
4. **En liten konstnär.** Oljemålning av *Emil Åberg.* Text av *Ester Edquist.*
5. **Nu är vinter i Nord.** Akvarell av *A. Friis.* Text av *Aug. Bohman.*
6. **Julsång** av *Einar Gauffin.*
7. **Tyst, väck inte, väck inte mors lille Per.** Akvarell av *Elsa Ericson.*
8. **Borta och hemma.** Berättelse av *J. B. Gauffin.* Teckningar av *Jenny Nyström-Stoopendaal.*
9. **Vallflickorna och deras skyddsling.** Berättelse av *Alfr. Smedberg.* Teckningar av *Gerda Tirén.*
10. **Julklockorna.** Berättelse av *Emma Schöne.* Teckningar av *Jenny Nyström-Stoopendaal.*
11. **Brev från Farbror Barnavän.**
12. **Födelsedagskalaset.** Akvarell av *Elsa Ericson.*

KRING GRANEN OCH BRASAN

är lika stor som föregående år, rekvireras hos ***J. B. Gauffins förlag, Uppsala*** och kostar **25 öre** i bokhandeln. Vid rekvisition direkt hos förlaget av minst 10 ex. lämnas 40 proc. rabatt eller **15 öre** ex. samt därtill vart 11:e ex. gratis.

En jultidning för bara 10 öre.

Nya, alldeles fina ex. av **Kring Granen och Brasan** årgångarna 1906, 1907 och 1908 kunna rekvireras för 10 öre ex., då minst 10 ex. tagas under en adress, från ***J. B. Gauffins förlag, Uppsala.***

Det bästa och billigaste sättet och det enklaste och billigaste för expedieringen är att rekvirera genom postanvisning eller eljest insända prenumerationsbeloppet kontant. Vi bedja våra vänner behjärta detta, emedan vi då kunna sända tidningen såsom utgivare-korsband. Följer ej betalning, uttages den genom postförskott eller järnvägsefterkrav. Rekvirera fortast möjligt och uppgiv tydlig adress!

Uppsala i oktober 1910.

J. B. GAUFFIN.

Tryckeri-A.-B. Ferm, Stockholm 1910.